

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

w celu ustalenia, czy osobę, która zawarła umowę objętą lit. c) tego przepisu, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu wspomnianego przepisu, należy wziąć pod uwagę aktualne lub przeszłe cele, których realizacji służy zawarcie tej umowy, niezależnie od tego, czy owa osoba ma status pracownika najemnego, czy też prowadzi działalność na własny rachunek.

- 2) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012

należy interpretować w ten sposób, że:

w celu ustalenia, czy osobę, która zawarła umowę objętą lit. c) tego przepisu, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu wspomnianego przepisu, można wziąć pod uwagę wrażenie wywołane u drugiej strony umowy przez zachowanie tej osoby, polegające między innymi na braku reakcji osoby powołującej się na status konsumenta na postanowienia umowy oznaczające ją jako przedsiębiorczynię; na okoliczności, że zawarła ona tę umowę przez pośrednika prowadzącego działalność gospodarczą w dziedzinie, której podlega wspomniana umowa, który to pośrednik po podpisaniu owej umowy zwrócił się do drugiej jej strony z pytaniem o możliwość wykazania podatku od wartości dodanej na odnośnej fakturze; czy też na okoliczności, że sprzedała towar będący przedmiotem umowy wkrótce po jej zawarciu i ewentualnie osiągnęła z tego tytułu zysk.

- 3) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012

należy interpretować w ten sposób, że:

jeżeli okaże się niemożliwe ustalenie w wymagany prawem sposób, w ramach całościowej oceny informacji, którymi dysponuje sąd krajowy, pewnych okoliczności towarzyszących zawarciu umowy, w szczególności w odniesieniu do informacji zawartych w tej umowie lub udziału pośrednika przy jej zawieraniu, sąd ten powinien dokonać oceny mocy dowodowej tych informacji zgodnie z przepisami prawa krajowego, w tym w odniesieniu do kwestii, czy wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść osoby, która powołuje się na status „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 213 z 30.5.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – État belge, Promo 54/Promo 54, État belge

(Sprawa C-239/22 (¹), État belge i Promo 54)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 12 ust. 1 i 2 – Dostawa budynku lub części budynku oraz związanego z nim gruntu przed pierwszym zasiedleniem – Brak przepisów prawa krajowego przewidujących szczegółowe zasady stosowania kryterium związanego z pierwszym zasiedleniem – Artykuł 135 ust. 1 lit. j) – Zwolnienia – Dostawa, po przebudowie, budynku, który był przedmiotem pierwszego zasiedlenia przed przebudową – Krajowa doktryna administracyjna zrównująca budynki, które zostały w znacznym stopniu przebudowane, z nowymi budynkami]

(2023/C 164/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État belge, Promo 54

Druga strona postępowania: Promo 54, État belge

Sentencja

Artykuł 135 ust. 1 lit. j) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z jej art. 12 ust. 1 i 2

należy interpretować w ten sposób, że:

przewidziane w tym pierwszym przepisie zwolnienie dla dostawy budynków lub ich części oraz związanego z nimi gruntu, innych niż te, których dostawa jest dokonywana przed ich pierwszym zasiedleniem, ma również zastosowanie do dostawy budynku, który był przedmiotem pierwszego zasiedlenia przed jego przebudową, nawet jeśli dane państwo członkowskie nie określiło w prawie krajowym szczegółowych zasad stosowania kryterium pierwszego zasiedlenia do przebudowy budynku, do czego upoważniał je drugi z tych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 257 z 4.7.2022.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Bolloré logistics SA/Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de Cherbourg SAS

(Sprawa C-358/22 ⁽¹⁾, Bolloré logistics)

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 195 – Artykuł 217 ust. 1 – Artykuł 221 ust. 1 – Wspólna taryfa celna – Obowiązki gwaranta dłużnika długu celnego – Zasady powiadamiania o długu celnym – Odpowiadające temu długowi należności celne, które nie zostały prawidłowo podane do wiadomości dłużnika – Wymagalność długu celnego od gwaranta solidarnego]

(2023/C 164/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bolloré logistics SA

Strona pozwana: Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de Cherbourg SAS

Sentencja

Artykuł 195, art. 217 ust. 1 i art. 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

organy celne nie mogą żądać od gwaranta, o którym mowa we wspomnianym art. 195, zapłaty długu celnego, dopóki dłużnik nie zostanie prawidłowo powiadomiony o kwocie należności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 5.9.2022.